

KRĀT MANTU DEBESĪS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 6:5–14, Ebr 11:8–13, 2kor 4:18, 1Moz 13:10–12, 1Moz 32:22–31, Ebr 11:24–29.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mk 8:36, 37)

Jēzus mums ir iedevis pasaulē vislabāko investēšanas stratēģiju, sakot: “Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesis, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.” (Mt 6:19, 20) Jēzus noslēdz savu investēšanas stratēģiju ar vārdiem: “Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.” (Mt 6:21) Citiem vārdiem, pasaki man, kā tu tērē savu naudu, un es pateikšu, kur ir tava sirds, jo, lai arī kur tu ieguldītu savu naudu, tava sirds tai sekos, ja tās tur vēl nav.

Vai tu gribi, lai tava sirds pieder Dieva valstībai? Ja jā, tad ieguldi savu naudu tur, kur tā iegūs mūžīgu atalgojumu. Ieguldi savu laiku, savu naudu un lūgšanas Dieva darbā. Ja tu tā darīsi, tad drīz kļūsi arvien vairāk ieinteresēts šajā darbā, un tam sekos arī tava sirds. Šajā nedēļā pārskatīsim pantus un ilustrācijas, kas parāda, kā mēs varam uzkrāt mantu Debesīs un beigās gūt mūžīgu atalgojumu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. februārī.

Noa atrada žēlastību

Jāsaka, ka tos, kas meklē Debesu dārgumus, Dievs bieži aicina veikt lielas izmaiņas šajā dzīvē. Esiet gatavi saskarties ar to pašu.

Izlasi 1Moz 6:5–14. Kādas radikālas izmaiņas Noa piedzīvoja, paklausot Dievam? Kādus principus mēs varam sev no tā paņemt – pasaulē, kas jābrīdina par gaidāmo likteni? _____

Noa varēja izlietot laiku un resursus, lai būvētu māju sev, bet viņš izvēlējās ieviest drastiskas izmaiņas savā dzīvē un 120 gadus no šīs dzīves pavadīt, sekojot Dieva aicinājumam būvēt šķirstu.

Daudzi skeptiķi mūsdienās uzskata, ka stāsts par plūdiem ir mīts, bieži balstoties uz zinātniskām spekulācijām par zināmajiem dabas likumiem. Tas nav nekas jauns. “Pirmsplūdu pasaule varēja liecināt, ka dabas likumi nebija mainījušies gadsimtiem ilgi. Viens gadalaiks parastā kārtībā sekoja otram. Lietus līdz šim vēl nekad nebija lijis. Zemi slacināja rasa un migla. Upes vēl nekad nebija izgājušas no saviem krastiem, bet vienmēr, mierīgi plūstot, savus ūdeņus droši nesa tālāk uz jūru. Stingri likumi šīs ūdens masas bija noturējuši savos krastos.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 96. lpp.) Pirms plūdiem cilvēki apgalvoja, ka plūdi nenāks, balstoties uz kļūdainu realitātes uztveri. Pēc plūdiem, balstoties uz kļūdainu realitātes uztveri, viņi apgalvo, ka to nekad nav bijis.

Bībele arī brīdina, ka cilvēki būs skeptiski attiecībā uz pēdējā laika notikumiem, tāpat kā tas bija ar plūdiem (sk. 2Pēt 3:3–7). Kā mēs varam sagatavoties gaidāmajai iznīcībai? Ir apzināts lēmums, ko sauc par “aizkavētu gandarījumu”. Tas būtībā nozīmē, ka mums ir pacietīgi jādara darbs, uz kuru Dievs mūs ir aicinājis, cerot uz krāšņāku atalgojumu nākotnē. Mēs nezinām, kad Kristus atgriezīsies. Vienā ziņā tam nav nozīmes. Svarīgi ir tas, ka mēs tāpat kā Noa darām to, ko Dievs no mums prasa, pat ja tas nozīmē radikālas izmaiņas mūsu dzīvē.

Cik gatavs tu būtu izdarīt lielas izmaiņas savā dzīvē Dieva dēļ, ja, līdzīgi Noa, tu tiktu aicināts to darīt? (Norāde: sk. Lk 16:10.) _____

Ābrahāms – uzticīgo tēvs

Dievs aicināja Ābrāmu atstāt savu dzimteni un cilti un doties uz zemi, ko Viņš tam rādīs. Lai gan detaļās nav paskaidrots, Ābrāmam bija jāiet prom no zemes, kurā viņš bija piedzimis un uzaudzis. Tas noteikti nebija viegls lēmums, un viņam, bez šaubām, bija jāatstāj kādi laicīgi prieki un ērtības.

Izlasi 1Moz 12:1–3. Kā “visas ģimenes virs zemes” bija svētītas, pateicoties šim apsolījumam un tā pieņemšanai? _____

_____

_____

Šis Ābrāmam un viņa ģimenei bija liels, dzīvi mainošs notikums. “Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.” (Ebr 11:8) “Ābrahāma nesvārstīgā paklausība ir viens no pārlicinošākajiem ticības pierādījumiem, ko var atrast Bībelē.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 126. lpp.)

Lielākā daļa no mums nebūtu tik dedzīgi atstāt savu dzimteni, draugus un ģimenes locekļus. Bet Ābrāms tā darija. Ābrāms bija priecīgs, ka varēja būt tur, kur Dievs gribēja. Lai arī cik dīvaini tas var izklausīties, Ābrāms, Īzāks un Jēkabs savas dzīves laikā Apsolīto zemi nesaņēma, tomēr viņi vienalga palika uzticīgi Dievam.

Izlasi Ebr 11:8–13. Kāds vēstījums mums sniegts šajos pantos? _____

_____

_____

Apkārtējie Ābrāmu pazina kā princi. Viņš bija pazīstams kā augstsirdīgs, drosmīgs, viesmīlīgs Visaugstākā Dieva kalps. Viņa liecība par Dievu bija priekšzīmīga. Ar Dieva žēlastību mēs esam Ābrahāma mantinieki. “Jau Ābrahāms ‘ticēja Dievam, un to viņam pielīdzināja par taisnību’. Tātad atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni.” (Gal 3:6, 7) “Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Gal 3:29)

Ābrahāma dzīvē, tāpat kā Noas dzīvē, mēs redzam, kā cilvēks pieņem lielu dzīvi mainošu lēmumu, lai paklausītu Dievam.

Izlasi 2kor 4:18. Kā šī panta vēstij vajadzētu ietekmēt garīgos lēmumus, ko mēs izdarām? Kā šo principu ievēroja gan Mozus, gan Ābrahāms? _____

_____

_____

Lata sliktais lēmums

Kad Ābrāms atstāja savu dzimteni, atsaucoties Dieva aicinājumam, viņa brāļadēls Lats izvēlējās iet ar viņu šajā svētceļojumā. 1Moz 13. nodaļa ziņo, ka Dievs svētīja Ābrāmu tik lielā mērā, ka viņš “bija ļoti bagāts ar lopiem, sudrabu un zeltu” (1Moz 13:2). Latam arī bija “sīklopi, liellopi un teltis” (1Moz 13:5). Viņi abi bija kļuvuši tik bagāti ar saviem lielajiem ganāmpulkiem, ka nevarēja vairs dzīvot tik tuvu viens otram. Lai izvairītos no strīdiem starp viņu ganiem, Ābrāms piedāvāja Latam izvēlēties, kur viņš gribētu dzīvot. Protams, Latam vajadzēja dot priekšroku Ābrāmam kā vecākajam; pie tam viņš Ābrāmam bija parādā savu labklājību. Tomēr viņš neizrādīja pateicību savam labdarim un egoistiski gribēja to, ko viņš uzskatīja par labāko pieejamo zemi.

Izlasi 1Moz 13:10–12. Kādi racionāli faktori varēja likt Latam pieņemt tieši tādu lēmumu? _____

Lai arī cik viegli Lats varēja attaisnot savu lēmumu pārcelties uz pilsētu, viņam tur neveicās īpaši labi. Kad Ābrāms dzirdēja, kas ar viņu bija noticis, viņš neteica: “Nu, slikti, Lat. Tu pļauj to, ko sēji.” Tā vietā viņš gāja palīgā (sk. 1Moz 14. nod.).

Reizēm, vēloties vairāk, mēs negūstam pietiekami labu mācību. Lats pārcēlās atpakaļ uz Sodomu! Bet Savā žēlastībā Dievs sūtīja brīdinājuma vēstnešus pie Lata un viņa ģimenes, darot viņiem zināmu, ka šīs pilsētas tiks iznīcinātas.

Izlasi 1Moz 18:20–33. Ko Dievs teica Ābrahāmam, kas bija Viņa nākšanas uz zemi iemesls? Kāda bija Ābrahāma atbilde uz ziņu, ka Dievs plāno iznīcināt šīs jaunās pilsētas? _____

Tā kā Ābrahāms bija nobažījies par Latu un viņa ģimeni, viņš lūdza Dievu saudzēt pilsētas, ja tajās varētu atrast taisnus cilvēkus. Viņš sāka ar 50 un samazināja skaitu līdz 10. Saskaņā ar Savu mīlestības raksturu Dievs nekad nepārstāja sniegt žēlastību, līdz Ābrahāms vairs nelūdza! Dievs un abi eņģeļi personīgi atbrīvoja Latu, viņa sievu un divas meitas. Bet viņa sieva atskatījās un kļuva par sāls stabu. Lats iegāja Sodomā kā bagāts vīrs un iznāca gandrīz bez nekā. Cik uzmanīgiem mums jābūt attiecībā uz lēmumiem, ko pieņemam, īpaši tad, kad dodam priekšroku īstermiņa ieguvumiem, neaizdomājoties par kopainu (sk. Mk 8:36, 37).

No krāpnieka par valdnieku

Jēkabs – jauniešs, kas mīlēja un bijās Dievu, – vienalga iekrita sazvērestībā ar savu māti Rebeku, lai piekrāptu tēvu un iegūtu viņa svētību. Tā rezultātā viņš sāka savu pieaugušo dzīvi uz nepareiza ceļa, jo viņam bija jābēg vai, iespējams, pat jāpiedzīvo priekšlaicīga nāve. Rebeka teica Jēkabam: “Bēdz pie mana brāļa Lābana uz Hāranu. Un paliec pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa dusmas norimst, [...] tad es sūtīšu un likšu tevi no turienes atvest.” (1Moz 27:43–45) Jēkabs bija prom 20 gadus un nekad vairs neredzēja savu māti.

Izlasi 1Moz 32:22–31. Kas šeit notika ar Jēkabu, un kādu garīgu mācību par Dieva žēlastību mēs varam gūt no šī stāsta, pat ja mēs pieņemam nepareizus lēmumus? _

“Ar pazemību, nožēlu un pakļaušanos šis grēcīgais un maldīgais mirstīgais cilvēks uzvarēja Debesu Majestāti. Ar trīsošām rokām viņš turējās pie Dieva apsolījumiem, un Bezgalīgā Mīlestība nespēja novērsties no lūdzošā grēcinieka. Tad arī Jēkabam skaidri atklājās kļūda, kas to noveda pie grēka, cenšoties iegūt pirmdzimtā tiesības ar viltu. Viņš nebija uzticējies Dieva apsolījumiem, bet pats saviem spēkiem centies panākt to, ko Dievs būtu izdarījis savā laikā un piemērotā veidā. [...] Jēkabs ieguva svētību, pēc kuras viņa dvēsele bija ilgojusies. Viņa kā izspiedēja un krāpnieka grēks tika piedots.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 197., 198. lpp.)

Izlasi 1Moz 49:29–33. Lai gan Jēkabam Kānaāna zemē vairs nekas nepiederēja, kādu norādi viņš deva saviem dēliem par viņa apbedīšanu? Kurš vēl bija apbedīts tajā kapā? Kā tu domā, kāpēc Jēkabs izteica šādu lūgumu? _____

Bībele mums stāsta, ka visi trīs sentēvi un viņu sievas tika apbedītas šajā alā. Jēkaba uzticība Dievam bija spēcīga, un viņš uzskatīja sevi par svešinieku un ceļinieku virs zemes (sk. Ebr 11:13). Neskatoties uz kļūdām, viņš atstāja mājas bez nekā, bet atgriezās Kānaānā kā bagāts vīrs.

Kaut arī mēs pieļaujam kļūdas, Dievs vienalga var mūs svētīt. Cik daudz labāk tomēr ir izvairīties no tām! Kādi lēmumi tev šobrīd stāv priekšā, un kā tu vari izvairīties no kļūdainām izvēlēm? _____

Mozus Ēģiptē

Mozus tēls svētās vēstures sākuma gados ir dominējošs. Viņš tika uzturēts dzīvs Dieva aizgādībā, darbojoties ar uzņēmīgas mātes un gādīgas māsas rokām. Kad faraona meita atrada mazo Mozu meldru šķirstiņā, viņa lūdza ebreju māti parūpēties par viņu un samaksāja viņai par to. Svētīgs izaicinājums jaunai mātei, kas bija trimdiniece un verdzene! Johebedai bija tikai 12 gadi, lai mācītu savam bērnam lūgt, uzticēties Dievam un godāt Viņu, kā arī veidot viņa raksturu kalpošanas dzīvei. Vēlāk Mozus tika apmācīts Ēģiptes galmā. “Mozu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos.” (Apd 7:22) Nobriestot Mozus pieņēma apzinātu lēmumu mainīt savu dzīvi un vēstures gaitu.

Izlasi Ebr 11:24–29. Padomā, ko Mozus atstāja aiz sevis un ko viņš tā vietā piedzīvoja. Pamēģini uz to raudzīties no viņa pozīcijām, pirms viņš bija izdarījis izvēli. Ko viņš atstāja un ko izvēlējās pieņemt, to atstājot? _____

Ēģipte tajā laikā bija viena no vislielākajām varām senajā pasaulē. Nīlas upe radīja tik auglīgu zemi, ka ēģiptieši, dzīvodami labības pārpilnā zemē, bija bagāta un spēcīga tauta, un Mozus varēja būt šīs valsts vadītājs. Ir grūti iedomāties, cik kārdinošiem vajadzēja būt pasaules vilinājumiem, Ēģiptes kultūrai un visām tās bagātībām viņa jaunībā. Apbrīna, bagātība un prieki viņam noteikti bija kārdinoši. Nav šaubu, ka viņš, iespējams, ļoti viegli būtu varējis attaisnot palikšanu, nevis kļūt par vienu no nicināta vergu bara.

Un tomēr – kas notika? Kā Raksti saka, viņš izvēlējās “labāk .. kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi” (Ebr 11:25). Ciest ļaunumu? Lielākā daļa 2. Mozus grāmatas runā par Mozus cīņām un pārbaudījumiem, kurš pat pēc visa pārdzīvotā joprojām nespēja ieiet Apsolītajā zemē (sk. 4Moz 20:12). Tomēr galu galā mēs visi zinām, ka Mozus izdarīja pareizo izvēli, pat ja reizēm viņš pats sāka šaubīties, vai tiešām tā ir.

No pasaulīgās perspektīvas Mozum vajadzēja palikt Ēģiptē. Tomēr mums kā kristiešiem ir dots skatījums uz realitāti, kas mūs aizved daudz tālāk par šo pasauli. Kā mēs, kad piedzīvojam pasaules kārdināšanas, varam vienmēr paturēt savā priekšā kopskatu? Kāpēc tas ir tik svarīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dievs pildīja Savu daļu derībā, svētot Ābrahāmu. Un Ābrahāms godāja Dievu, nekrājot mantu virs zemes. “Manta, ko Dievs ir apsolijs savai tautai, neatrodas šajā pasaulē. Ābrahāmam virs zemes nebija nekāda īpašuma, ‘arī ne pēdas platumā’ (Apd 7:5). Viņam gan bija liela bagātība, bet viņš to izlietoja par godu Dievam un par svētību citiem cilvēkiem un šo pasauli neuzskatīja par savu dzimteni. Dievs viņu bija aicinājis atstāt savas zemes elkus pielūdzošos ļaudis ar apsoliņumu mantot Kānaānas zemi par mūžīgu īpašumu, un tomēr to nesaņēma ne viņš, ne viņa dēls, ne dēla dēls. Kad Ābrahāmam vajadzēja kapa vietu saviem mirušajiem, tā viņam bija jāpērk no kānaāniešiem. Viņa vienīgais īpašums Apsolītajā zemē bija klintī izcirstais kaps Makpelas alā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 169. lpp.)

Dzīvojot šo dzīvi, mēs reizēm tiekam kārdināti iegūt bagātību un brīvu laiku. Ir vajadzīga stipra ticība, lai praktizētu “atlikto gandarījumu”. “Kā pastāvīgs vilinājums viņa priekšā stāvēja greznā faraona pils un valdnieka tronis, bet viņš zināja, ka valsts galmā tiek rīkotas grēcīgas izpriecas, kas cilvēkiem liek aizmirst Dievu. Pāri greznajai pilij, pāri valdnieka tronim viņš lūkojās uz krāšņo godību, kas Visaugstākā svētajiem tiek saglabāta grēka neaptraipītā valstībā. Ticībā viņš skatīja nevīstošu vainagu, ko Debesu Valdnieks liks galvā uzvarētājiem. Šī ticība viņam deva spēku novērsties no zemes valdnieku privilēģijām un saistīt savu dzīvi ar vienkāršu, nabadzīgu un nievātu tautu, kas labāk gribēja paklausīt Dievam, nekā kalpot grēkam.” (“Sentēvi un pravieši”, 246. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas notiks ar mūsu īpašumiem, kad nāks Jēzus? (Sk. 2Pēt 3:10.) Kas ar tiem var notikt, pirms Jēzus nāks? (Sk. Mt 6:20.) Kāpēc vienmēr ir svarīgi raudzīties uz lietām no pareizās perspektīvas?

2. Jēzus brīdina par “bagātības viltību” (Mk 4:19). Par ko Viņš runā? Kā bagātības var mūs piekrāpt?

3. Grupā pārrunājiet, kā Mozus varēja attaisnot palikšanu Ēģiptē, lai neatstātu visu aiz sevis un nebēgtu ar vergu pulku uz pamestu tuksnesi? Kas viņu varēja pamudināt rīkoties tā, kā mēs lasām Bībelē?